

Αρείου Πάγου 52/2011 (B1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Πηγή: <http://www.areiospagos.gr/>

Περίληψη:

Η απαλλαγή του εργοδότη όταν ο παθών είναι ασφαλισμένος στο ΙΚΑ, καλύπτει και την περίπτωση της "ειδικής αμελείας", δηλαδή την περίπτωση κατά την οποία το ατύχημα οφείλεται στο ότι δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών σχετικών με την ασφάλεια των εργαζομένων. Ο εργοδότης απαλλάσσεται από την υποχρέωση για την αποζημίωση και του άρθρου 931 ΑΚ, η οποία έχει σκοπό την αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του παθόντος, ο παθών, όμως διατηρεί την αξίωσή του για χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

B1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ηλία Γιαννακάκη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Σπυρίδωνα Ζιάκα, Παναγιώτη Κομνηνάκη, Ανδρέα Δουλγεράκη και Νικόλαο Πάσσο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 7 Δεκεμβρίου 2010, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσεύοντος: Σ. Ν. του Σ., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αθανάσιο Καναβίδη.

Του αναιρεσιβλήτου: Η. Π. του Μ., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δημήτριο Μαυρουδή.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 11-4-2006 αγωγή του ήδη αναιρεσεύοντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2107/2007 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 3976/2009 του Εφετείου Αθηνών. Την ανάρτηση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσεύων με την από 29-12-2009 αίτησή του. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Ανδρέας Δουλγεράκης διάβασε την από 23-11-2010 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως. Ο

πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του άρθρου 1 του Ν.551/1915, που κωδικοποιήθηκε με το Β.Δ. της 24-7/25-8-1920 και διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ (άρθρ.38 εδ. α' Εισ.Ν.ΑΚ), προκύπτει ότι εργατικό ατύχημα, δηλαδή ατύχημα από βίαιο συμβάν που επέρχεται σε εργάτη ή υπάλληλο των αναφερόμενων στο άρθρο 2 του άνω νόμου επιχειρήσεων, θεωρείται και ο θάνατος ή ο τραυματισμός του μισθωτού εξαιτίας έκτακτης και αιφνίδιας επενέργειας εξωτερικού αιτίου, άσχετου προς τη σύσταση του οργανισμού του παθόντος, αλλά συνδεδεμένου με την εργασία του, λόγω της εμφανίσεώς του κατά την εκτέλεση ή με αφορμή την εκτέλεση αυτής. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ.2 και 60 παρ. 3 του ΑΝ 1846/1951 "Περί κοινωνικών ασφαλίσεων", συνδυαζόμενες με τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ 1 και 3 του ως άνω Ν. 551/1914, σαφώς, συνάγεται ότι, όταν ο παθών από ατύχημα, που προκλήθηκε εξαιτίας βίαιου συμβάντος κατά την εκτέλεση της εργασίας ή με αφορμή την εργασία (εργατικό, ατύχημα) υπάγεται στην ασφάλιση του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ), δηλαδή έπαθε στον τόπο της εργασίας του, που βρίσκεται μέσα σε ασφαλιστική περιοχή του ΙΚΑ, οπότε ο παθών θεωρείται αυτοδικαίως ασφαλισμένος σ' αυτό (ήδη η ασφάλιση του ΙΚΑ επεκτάθηκε σε ολόκληρη τη χώρα με το άρθρο 3 του Ν. 1305/1982), τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση του εργαζομένου, δηλαδή απαλλάσσεται τόσο από την ευθύνη για αποζημίωση, σύμφωνα με τις διατάξεις του κοινού δικαίου (Αστικού Κώδικα), όσο και από την προβλεπόμενη, κατά τις διατάξεις του Ν. 551/1914 ειδική αποζημίωση, και μόνο αν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή προσώπου που έχει προστηθεί από τον εργοδότη, ο τελευταίος έχει υποχρέωση να καταβάλει στον παθόντα εργαζόμενο την από το άρθρο 34 παρ. 2 ΑΝ 1846/19651 προβλεπόμενη διαφορά μεταξύ του ποσού της σύμφωνης με το κοινό δίκαιο οφειλόμενης αποζημίωσης και του ολικού ποσού των παροχών που λόγω του ατυχήματος χορηγεί στον εργαζόμενο το ΙΚΑ. Από τις ίδιες διατάξεις, εξάλλου, συνάγεται ότι η παραπάνω απαλλαγή αφορά όχι μόνο την περίπτωση που το ατύχημα προκλήθηκε από ενέργεια ή παράλειψη του εργοδότη ή του εργαζομένου (παθόντος), αλλά και την περίπτωση που προκλήθηκε από ενέργεια ή παράλειψη

προσώπου που είχε προστηθεί από τον εργοδότη, καλύπτει δε η απαλλαγή αυτή και την περίπτωση της "ειδικής αμελείας", δηλαδή την περίπτωση κατά την οποία το ατύχημα οφείλεται στο ότι δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών σχετικών με την ασφάλεια των εργαζομένων (ΑΠ.1085/2008). Έτσι ο εργαζόμενος, που είναι ασφαλισμένος στο ΙΚΑ και υπέστη εργατικό ατύχημα, δικαιούται στις παραπάνω (εκτός δόλου) περιπτώσεις μόνο τις παροχές που χορηγούνται από το ΙΚΑ, διατηρεί, όμως, την αξίωσή του για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, η οποία κρίνεται πάντοτε κατά το κοινό δίκαιο (άρθρα 914, 922, 932 ΑΚ), κατά του εργοδότη και του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα αυτών. Τέτοιο πταίσμα, προκειμένου περί οικοδομικών εν γένει εργασιών, θεμελιώνεται και από τη μη τήρηση των διατάξεων του Π.Δ.778/1980 "περί μέτρων ασφαλείας κατά την εκτέλεση οικοδομικών εργασιών" από τους κατά νόμο υπεύθυνους του έργου. Έτσι, σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος, όταν ο παθών εργαζόμενος υπάγεται στην ασφάλιση του ΙΚΑ, το οποίο έχει αναλάβει την αποκατάσταση της περιουσιακής του ζημίας, δεν νομιμοποιείται αυτός να αξιώσει από τον εργοδότη και την αυτοτελή αποζημίωση από το άρθρο 931 ΑΚ, λόγω του περιουσιακού χαρακτήρα αυτής. Ο εργοδότης απαλλάσσεται από τη υποχρέωση για την αποζημίωση και του άρθρου 931 Α.Κ., η οποία έχει σκοπό την αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του παθόντος (Ολ. ΑΠ 18/2008), ο παθών, όμως διατηρεί την αξίωσή του για χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα του εργοδότη, διότι η απαλλαγή του από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση, ήτοι αξίωση περιουσιακού χαρακτήρα, δεν καλύπτει και την αξίωση για χρηματική ικανοποίηση, εφ' όσον καμιά παροχή, χορηγούμενη από το Ι.Κ.Α., δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό της εν λόγω, διαφορετικής φύσεως, αξιώσεως, η επιδίκαση της οποίας εξαρτάται από την εύλογη κρίση του Δικαστηρίου. Εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 1 του π.δ. 778/1980 "περί μέτρων ασφαλείας κατά την εκτέλεση οικοδομικών εργασιών", ορίζεται ότι, "επί εργασιών ανεγέρσεως, κατεδαφίσεως χρωματισμού οικοδομών ως και των εις αυτάς εκτελουμένων πάσης φύσεως μεταλλικών, μηχανουργικών, ηλεκτρολογικών εργασιών τηρούνται υπό των κατά νόμον υπευθύνων του έργου και αι ειδικά διατάξεις των επομένων άρθρων", μεταξύ των οποίων, οι διατάξεις των άρθρων 2 έως 15, που προβλέπουν στα πλαίσια λήψης μέτρων ασφαλείας κατά την εκτέλεση οικοδομικών εργασιών τη χρήση ικριωμάτων (σταθερών, κινητών, μεταλλικών, ξύλινων κλπ) και τον τρόπο κατασκευής και

τοποθέτησής τους στην ανεγειρόμενη οικοδομή και η διάταξη του άρθρου 21 παρ. 3, κατά την οποία άπαντα τα ικριώματα πρέπει να επιθεωρούνται από τον επιβλέποντα μηχανικό πριν από την εγκατάσταση κάθε συνεργείου και μια φορά την εβδομάδα. Εξάλλου, ο ν. 1396/1983 "μέτρα ασφαλείας σε οικοδομές και σε ιδιωτικά έργα" προβλέπει: α) στο άρθρο 3, τις υποχρεώσεις του εργολάβου, οι οποίες, εκτός άλλων, συνίστανται στη λήψη και στην τήρηση των μέτρων ασφαλείας που αφορούν ολόκληρο το έργο, καθώς και στην τήρηση των οδηγιών του επιβλέποντος, όπως προβλέπονται στο άρθρο 7 του ίδιου νόμου, β) στο άρθρο 4, τις υποχρεώσεις του κυρίου του έργου, σε περίπτωση που δεν ανατίθεται η εκτέλεση ολόκληρου του έργου σ' έναν εργολάβο. Από τις προαναφερόμενες διατάξεις του π.δ. 778/1980 και του ν.1396/1983 συνάγεται ότι σε περίπτωση που δεν ανατίθεται η εκτέλεση ολόκληρου του έργου σ' έναν εργολάβο, ο κύριος του έργου είναι υποχρεωμένος να λαμβάνει πριν από την εγκατάσταση κάθε εργολάβου ή υπεργολάβου τμήματος του έργου και να τηρεί, όσο διαρκεί το έργο αυτό, όλα τα μέτρα ασφαλείας εφόσον αυτά δεν αφορούν σε τμήματα του έργου που ανέλαβαν και εκτελούν εργολάβοι ή υπεργολάβοι. Τέλος, κανόνας δικαίου παραβιάζεται, κατ' άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, αν δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμοσθεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοσθεί εσφαλμένα. Η παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή εσφαλμένη υπαγωγή. Με τον αναιρετικό δε λόγο του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, που αποτελεί κύρωση της παραβάσεως του άρθρου 93 παρ. 3 του Συντάγματος, ελέγχεται η ορθότητα της ελάσσονος προτάσεως του νομικού συλλογισμού, από την άποψη αν οι παραδοχές της αποφάσεως πληρούν το πραγματικό του κανόνα δικαίου που το δικαστήριο εφάρμοσε. Η κατά την έννοια του αριθμού αυτού (19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ) ανεπαρκής ή αντιφατική αιτιολογία, που έχει ως συνέπεια την αναίρεση της απόφασης για έλλειψη νόμιμης βάσεως, υπάρχει και όταν από το αιτιολογικό της αποφάσεως δεν προκύπτουν κατά τρόπο πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά τα οποία στηρίζουν την διάπλαση ή διάγνωση που έλαβε χώρα. Ελλείψεις ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων ή την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, όταν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δε συνιστούν ανεπαρκή ή ασαφή αιτιολογία. Μόνο τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται με πληρότητα και σαφήνεια στην απόφαση και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι, ο εκκαλών από το έτος 1999 εργαζόταν ως

ανειδίκευτος εργάτης, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, στην εταιρία του εφεσίβλητου, με την επωνυμία "Η. Π. και ΣΙΑ Ο.Ε.", η οποία δραστηριοποιείται στο χώρο της αντιπροσωπείας και συνεργείου αυτοκινήτων. Το μήνα Μάιο του 2001, οι διάδικοι συμφώνησαν να βάψει ο αναιρεσείων την εξοχική κατοικία του αναιρεσίβλητου στα Στις 19.5.2001 και ενώ έβαφε τον εξωτερικό τοίχο της οικίας αυτής, χρησιμοποιώντας πρόχειρη μεταλλική σκαλωσιά με ρόδες, έχασε την ισορροπία του και έπεσε από ύψος 6 περίπου μέτρων, υποστάς πολλαπλά κατάγματα κρανίου, κάταγμα Le Fort, ωτόρροια και ρινορραγία. Διεκομίσθη αμέσως στο Νοσοκομείο Κ.Α.Τ., εισήχθη στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, και υποβλήθηκε σε χειρουργικές επεμβάσεις, εξακολουθεί να τελεί υπό ιατρική παρακολούθηση και να υποβάλλεται σε φαρμακευτική αγωγή. Έλαβε σύνταξη από το Ι.Κ.Α. ως ανάπηρος, από εργατικό ατύχημα, με ποσοστό αναπηρίας 80%, για το χρονικό διάστημα 1.8.2006 έως 31.7.2007, οπότε υποβλήθηκε σε επανεξέταση από την αρμόδια Υγειονομική Επιτροπή. Το εργατικό αυτό ατύχημα οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα (αμέλεια) του εφεσίβλητου, ο οποίος δεν τήρησε τα προβλεπόμενα από τα Π.Δ. 778/1980 και 1073/1981 μέτρα ασφαλείας και δεν φρόντισε για την κατασκευή σταθερής σκαλωσιάς που να μη μετακινείται. Από τα προαναφερθέντα, όμως, αποδεικτικά μέσα δεν αποδείχθηκε δόλος του εφεσίβλητου έστω και ενδεχόμενος στη μη τήρηση των άνω μέτρων ασφαλείας που είχε ως αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό του εκκαλούντος. Μέχρι το χρόνο του ατυχήματος, οι διάδικοι διατηρούσαν καλές σχέσεις, ενώ, κατά τη διάρκεια νοσηλείας του εκκαλούντος, ο εφεσίβλητος του συμπαραστάθηκε με την αυτοπρόσωπη παρουσία του και την ενημέρωση του από τους γιατρούς για την κατάσταση της υγείας του. Κατά συνέπεια, με δεδομένα, αφενός την έλλειψη δόλου του εργοδότη στο ένδικο εργατικό ατύχημα και αφ' ετέρου το γεγονός ότι ο εκκαλών είναι ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α., τα κεφάλαια της αγωγής που αναφέρονται σε θετική ζημία, διαφυγόντα κέρδη, αποζημίωση του άρθρου 931 Α.Κ. και ειδική αποζημίωση του Ν. 551/1915, είναι απορριπτέα ως αβάσιμα κατ' ουσία. Δέχθηκε ακόμη το Εφετείο ότι ο αναιρεσείων, για το ίδιο εργατικό ατύχημα, άσκησε κατά του αναιρεσίβλητου προγενέστερη αγωγή, την από 16.10.2001, στηριζόμενη σε διαφορετική νομική βάση (μη υφισταμένου, συνεπώς, δεδικασμένου), και δη σε αμέλεια του, στην πρόκληση του ατυχήματος. Επί της αγωγής αυτής, του επιδικάσθηκε με την απόφαση 1925/2002 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που κατέστη τελεσίδικη, με την απόφαση 2495/2003 του Εφετείου Αθηνών, το ποσό των 14.673,40 ευρώ ως

χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από το ατύχημα. Ειδικότερα, για το θέμα αυτό η τελευταία αυτή απόφαση δέχθηκε ότι ο παθών ήταν ανίκανος για εργασία για το διάστημα από 1.11.2001 έως 20.11.2001 και ότι παραμένει άγνωστος ο χρόνος που θα απαιτηθεί για την αποκατάσταση των βλαβών. Ήδη, όμως, έχουν παγιωθεί οι βλάβες της υγείας του, από το ένδικο εργατικό ατύχημα και η ανικανότητα αυτού προς εργασία. Ο τελευταίος λαμβάνει κύρια σύνταξη από το Ι.Κ.Α., λόγω βαριάς αναπηρίας, σε ποσοστό 80%, εκ του ατυχήματος. Η δυσμενής αυτή εξέλιξη στην υγεία του εκκαλούντος δεν ήταν δυνατόν να προβλεφθεί από το Δικαστήριο που δίκασε την πρώτη αγωγή του εκκαλούντος-ενάγοντος. Εν όψει αυτών, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να του επιδικαστεί περαιτέρω χρηματική ικανοποίηση η οποία, λαμβανομένων υπ' όψιν των συνθηκών, υπό τις οποίες έλαβε χώρα το ένδικο ατύχημα, της αποκλειστικής υπαιτιότητας του εναγομένου, της σοβαρότητας του τραυματισμού, της επιδείνωσης της υγείας του και της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των διαδίκων, ανέρχεται στο ποσό των 12.000 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο. Με τις παραδοχές του αυτές το Εφετείο δέχθηκε κατ' ουσία την έφεση του αναιρεσειόντος, κατά της υπ' αριθ. 2107/2007 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία είχε απορριφθεί στο σύνολο της η αγωγή, την οποία στη συνέχεια δέχθηκε κατά ένα μέρος, επιδίκασε στον ενάγοντα ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό που προαναφέρθηκε και την απέρριψε κατά τα υπόλοιπα αιτήματα της, που αναφέρονται στην επιδίκαση αποζημίωσης για θετική και αποθετική ζημία και εκείνη του άρθρου 931 του Α.Κ. Κρίνοντας έτσι Α) Δεν παραβίασε, ευθέως ή εκ πλαγίου, τις ουσιαστικές διατάξεις που προαναφέρθηκαν και οι, από το άρθρο 559 αριθ.1 του ΚΠολΔ, πρώτος, στο σύνολο του, δεύτερος και τρίτος(κατά το πρώτο μέρος τους) λόγοι αναιρέσεως είναι αβάσιμοι και Β) Διέλαβε στην απόφαση του (και ως προς την έλλειψη του στοιχείου του δόλου στο πρόσωπο του αναιρεσίβλητου), πλήρεις, σαφείς και δίχως αντιφάσεις αιτιολογίες, οι οποίες καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο της, ως προς την εφαρμογή των παραπάνω διατάξεων που εφάρμοσε.

Συνεπώς, οι, από το άρθρο 559 αριθ.19 Κ.Πολ.Δ. δεύτερος(κατά το δεύτερο μέρος του), και τρίτος, κατά το δεύτερο μέρος του, λόγοι αναιρέσεως, με τον οποίους προσάπτεται η σχετική αιτίαση κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, είναι αβάσιμοι. Ο ίδιος λόγος, (τρίτος), κατά το υπόλοιπο μέρος του με το οποίο γίνεται επίκληση πλημμελειών, από τους αρ. 8 και 9 του ΚΠολΔ, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, αφού με το δικόγραφο της αναίρεσης δεν προσδιορίζονται οι

συγκεκριμένες πλημμέλειες, αλλά γίνεται μόνο επίκληση των σχετικών διατάξεων. Τέλος αβάσιμος είναι και ο από το άρθρο 559 αρ.9 του ΚΠολΔ, τέταρτος και τελευταίος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται η πλημμέλεια ότι το Εφετείο άφησε αδικαστη αίτηση του με το να μην απαντήσει επί του τρίτου λόγου της εφέσεως του και τούτο γιατί ο λόγος αυτός εφέσεως δεν περιέχει αίτηση, με την έννοια της παραπάνω διάταξης, σε κάθε περίπτωση δε, εκ των πραγμάτων, προκύπτει, ότι το Εφετείο απάντησε στον, περιεχόμενο στον λόγο αυτό εφέσεως, ισχυρισμό του κατά τον οποίο "η ευθύνη του εναγομένου είναι νόθος αντικειμενική και πρέπει αυτός πλέον να αποδείξει ότι έλαβε όλα τα προβλεπόμενα από το νόμο μέτρα". Ο ίδιος λόγος, κατά το μέρος που οι ελλείψεις αναφέρονται στην αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού, είναι απαράδεκτος. Μετά από αυτά πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου (176,183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 29-12-2009 αίτηση του αναιρεσειόντος, για αναίρεση της με αριθμό 3976/2009 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον αναιρεσειόντα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου, τα οποία ορίζει σε χίλια οκτακόσια (1800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 22 Δεκεμβρίου 2010. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 11 Ιανουαρίου 2011.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ